

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/196/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1317217382
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1317217382.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu F. Z. H. M. G. Á. Y. , J. O. XX.X.XXXX, Y. G. G., U. Č.. XXXX/XX, zastúpený JUDr. Milan Marušin, advokát, Bratislava, Karloveská č. 6C, proti žalovanému: Plastcom, spol. s r.o., Bratislava, Hattalova č. 4, IČO: 17 318 378, zastúpený KORABOVA & LOVICH s.r.o., Bratislava, Laurinská č. 4, IČO: 50 131 931, za ktorú konajú JUDr. Dušan Lovich a JUDr. Darina Korábová, o nároku na usporiadanie práv a povinností, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17. apríla 2019, č. k. 60 C 57/2017-525, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava III. zo dňa 17. apríla 2019, č. k. 60 C 57/2017-525, vo výroku II. p o t v r d z u j e a vo výroku III. m e n í tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 17.4.2019, č. k. 60 C 57/2017-525, vyhovel žalobe žalobcu a uložil žalovanému ním inštalovaný kamerový systém v administratívnej budove v Bratislave, na ul. Hattalovej č. 4, nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX, obec Bratislava - Nové Mesto, katastrálne územie Nové Mesto, odinštalovať a odstrániť, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.), zastavil konanie v časti o uloženie povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené kamerovým systémom (výrok I.) a o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (výrok III.). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 2, § 146 ods. 1, § 137 C.s.p., čl. 20 ods. 1, 3, čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky, § 123, § 124, § 136 ods. 1, 2, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, 2, § 126 ods. 1, § 663, § 667 ods. 1, 2, § 720, § 11, § 12 ods. 1, 2, § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 13 ods. 3, 4, 5, 6, 7, § 12 ods. 1, 2 Zákonníka práce, § 261 ods. 6 písm. a), § 66 ods. 3, § 133 ods. 1, § 134, § 66 ods. 4, § 122 ods. 3, § 135a ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobu odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1/2 administratívnej budovy na Hattalovej ul. 4, v Bratislave, druhým spoluvlastníkom administratívnej budovy je Ing. Z. E., rovnako so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1/2. Konateľmi a spoločníkmi žalovaného sú (okrem ďalších dvoch fyzických osôb - Ing. Ľudovíta Z. a F. V. N.) žalobca a Ing. Z. E.; súčasne sú všetci štyria na základe pracovných zmlúv zamestnancami žalovaného na pozíciách riaditeľov spoločnosti (žalovaného). Žalobca v žalobe ako aj v priebehu konania uviedol, že dňa 20.6.2017 o 19.30 hod. Ing. Z. E. oznámil e-mailom všetkým pracovníkom žalovaného, že ako konateľ žalovaného dal nainštalovať do administratívnej budovy kamerový systém, ktorý pozostával z monitorovania vstupnej chodby na prízemí a serverovne,

príčom konal bez akejkoľvek dohody so zvyšnými konateľmi žalovaného a hlavne bez akejkoľvek dohody so žalobcom ako druhým spoluvlastníkom administratívnej budovy, o inštalácii sa žalobca dozvedel až na základe e-mailu dňa 20.6.2017. Od p. N., ktorý mal na starosti inštaláciu kamier v administratívnej budove, žalobca zistil, že boli nainštalované 3 ks kamier na žiadosť Ing. Z. E., vrátane záznamového zariadenia v serverovni, pričom uviedol, že administrátorské prístupové práva boli odovzdané Ing. Z. E.. Žiadosť žalobcu o odstránenie kamier v administratívnej budove Ing. Z. E. odmietol a v mene žalovaného sa vyjadril tak, že vlastník priestorov nemá oprávnenie nainštalovanie kamerového systému schvaľovať, lebo ide aj o ochranu majetku žalovaného a nehnuteľnosti. Podľa žalobcu výlučne vlastník nehnuteľností môže rozhodovať o tak závažnej veci, akou je nainštalovanie kamerového systému, resp. oprávnenie žalovaného na takéto konanie ako nájomcu by musela upravovať nájomná zmluva. Žalobca uviedol, že 2 kamery sú inštalované na chodbe a v spoločných priestoroch, v ktorých sa pohybujú zamestnanci všetkých spoločností sídlacích v administratívnej budove, ako aj ich zákazníci a návštevy, a to bez ich informovania a súhlasu. Žalobca uviedol, že ako konateľ žalovaného bez prístupových práv nemá možnosť zamedziť používaniu kamerového systému, čím zdôvodnil dôvodnosť podania žaloby. Porušenie povinnosti žalovaného kvalifikoval žalobca v rozpore, o. i., so zákonom č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“), podľa ktorého použitie monitorovacieho mechanizmu je podľa § 10 ods. 3 písm. g) zákona o ochrane osobných údajov podmienené jeho oznámením na Úrade na ochranu osobných údajov podľa § 35 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, v spojení s § 34 ods. 2 písm. h) zákona o ochrane osobných údajov. Podľa § 37 zákona o ochrane osobných údajov podlieha osobitnej registrácii informačný systém, ktorý spracúva osobné údaje podľa § 10 ods. 3 písm. g) zákona o ochrane osobných údajov, pričom k oznámeniu ani k osobitnej registrácii podľa žalobcovi dostupných informácií nedošlo (pozn. v čase podania žaloby); so Zákonníkom práce, keď z § 13 ods. 4 Zákonníka práce vyplýva povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa informovať zamestnancov o kontrolnom mechanizme, avšak žalovaný ich informoval len formou e-mailu bez akéhokoľvek overenia, či sa s obsahom e-mailu každý zamestnanec oboznámil a bez informácie o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia, ako aj dobe jej trvania, čo považuje žalobca za závažné porušenie Zákonníka práce a aj zásah do osobných práv zamestnancov žalovaného; s Obchodným zákonníkom, a to s § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka tým, že predmetné kamerové systémy boli inštalované v mene a na účet žalovaného, pričom samotné rozhodnutie o tom, že sa predmetné monitorovacie zariadenie kúpi, nainštaluje a bude prevádzkovať, je predmetom obchodného vedenia spoločnosti, čo znamená, že podlieha rozhodnutiu väčšiny konateľov spoločnosti, ku ktorému neprišlo; s nájomnou zmluvou, a to s bodom 2.14 nájomnej zmluvy a s § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď podľa bodu 2.14 nájomnej zmluvy nájomca nemá právo bez súhlasu vlastníka vykonávať v prenajatom priestore žiadne zmeny a úpravy nad rámec bežnej údržby. K porušeniu došlo tým, že žalovaný zaviedol a nainštaloval monitorovací systém v administratívnej budove bez súhlasu žalobcu ako druhého spoluvlastníka administratívnej budovy, čo znamená, že nemal k takémuto zásahu do administratívnej budovy súhlas prenajímateľa, čo je v rozpore s § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca uviedol, že k dohode medzi žalobcom a Ing. Z. E., ako podielovými spoluvlastníkmi administratívnej budovy, o inštalácii kamerového systému nedošlo, v dôsledku čoho má žalobca za to, že bolo v značnom rozsahu porušené jeho právo rozhodovať o nakladaní so spoločnou vecou, keďže inštalácia kamerového systému je závažným zásahom do ich spoločnej veci.

1.2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Dôvodil, že kamerový systém bol nainštalovaný v súlade s platnou legislatívou na úseku ochrany osobných údajov, keď dňa 7.7.2017 oznámil Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky začatie spracúvania osobných údajov ku dňu 25.7.2017, čím si splnil svoju zákonnú oznamovaciu povinnosť v zmysle § 35 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov, kamerový systém slúži výhradne na ochranu majetku a nepredstavuje kontrolný mechanizmus v zmysle § 13 ods. 4 Zákonníka práce, ktorý by mal byť využívaný na monitorovanie zamestnancov na pracovisku. Uviedol, že kamerový systém pozostáva z troch kamier, z ktorých dve sú nainštalované v priestoroch vstupnej chodby administratívnej budovy a jedna kamera je nainštalovaná v uzamknutej serverovni a už z ich umiestnenia je zrejmé, že účelom využitia kamerového systému objektívne nemôže byť monitorovanie zamestnancov na pracovisku, keďže kamerový systém sa nachádza výlučne vo vstupných priestoroch administratívnej budovy a v uzamknutej serverovni, žalovaný tak rešpektuje práva svojich zamestnancov na ochranu súkromia, pričom jeho záujmom nikdy nebolo zasahovať do tohto práva, ako sa to účelovo pokúša vykresliť žalobca, čo je dostatočne preukázané už samotným umiestnením kamerového systému, ktorý sa nenachádza na pracovisku zamestnancov žalovaného a nie je tak spôsobilý zasahovať do osobnostných práv žalobcu. Žalovaný sa zároveň nestotožnil s tým, že by rozhodnutie o kúpe, inštalácii a prevádzke kamerového systému malo byť predmetom obchodného vedenia spoločnosti, ktoré by si vyžadovalo rozhodnutie väčšiny konateľov, keď slúži na ochranu majetku

žalovaného, čo je nepochybne v záujme žalovaného a všetkých jeho spoločníkov. Žalovaný opakovane namietal, že žalobca sa svojho nároku domáha podľa § 137 písm. b) C.s.p. a § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a keďže žalovaný nie je a nikdy nebol vlastníkom administratívnej budovy, resp. jej časti, nie je pasívne vecne legitimovaný v predmetnom konaní o usporiadanie práv a povinností, keď vzťah medzi žalobcom a žalovaným je založený na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1.1.2003. S ohľadom na skutočnosť, že inštalácia kamerového systému si nevyžiadala žiadny stavebný zásah do prenajatej nehnuteľnosti a tento je nainštalovaný iba do odnímateľných stropných podhládov, inštalácia kamerového systému nepredstavuje „zmenu a úpravu nad rámec bežnej údržby“, ktorá by si vyžadovala súhlas prenajímateľa, žalovaný teda neporušil bod 2.14 nájomnej zmluvy. Ani prípadné porušenie citovaného ustanovenia nezakladá nárok žalobcu na domáhanie sa usporiadania práv a povinností vo vzťahu k prenajímanej nehnuteľnosti, keď žalovaný nie je a nebol vlastníkom administratívnej budovy, priestory v nej iba užíva a to plne v súlade s uzavretou nájomnou zmluvou, nespôsobuje na nehnuteľnosti žiadnu škodu a príkladne sa o nehnuteľnosť stará, čo preukazuje aj samotné nainštalovanie kamerového systému. Dôvodil, že v prípade porušenia nájomnej zmluvy je daná možnosť podľa § 667 ods. 2 Občianskeho zákonníka odstúpiť od nájomnej zmluvy zo strany prenajímateľa, ak by takouto zmenou, vykonanou bez súhlasu prenajímateľa, hrozila prenajímateľovi značná škoda, čo ale nie je možné aplikovať, keď v danom prípade nevzniká škoda na majetku žalobcu. V prípade montáže klimatizácie žalovaným v totožných prenajatých priestoroch táto nebola predmetom predchádzajúceho schvaľovania prenajímateľa, prípadne obchodného vedenia žalovaného. Tvrdenia žalobcu o tom, že kamerový systém mal byť nainštalovaný žalovaným za účelom kontrolovania a šikanovania zamestnancov, či si evidujú dochádzku prostredníctvom čipovacieho systému, považuje za ničím nepodložené a účelové, keď z predložených listín vyplýva, že slúži na ochranu majetku. Čipovacie zariadenie na evidenciu dochádzky zamestnancov disponuje vlastným snímacím zariadením, ktoré vyhotovuje fotografie zamestnancov pri evidovaní ich pracovného času, teda ďalšie monitorovacie zariadenie pre účely kontroly by nemalo význam. Kamerový systém neslúži len Ing. Z. E., keď tento je v postavení oprávnenej osoby vo vzťahu k prevádzke tohto informačného systému. Žalovaný poukázal na to, že na prevádzke žalovaného v Nitre, v budove vo vlastníctve žalovaného, je nainštalovaný kamerový systém za účelom ochrany majetku cca 10 rokov, o jeho inštalácii nikto kvalifikovane nerozhodoval, jeho prevádzku nikto nenamietal. Ďalej namietal, že dotknutá chodba, kde sú umiestnené dve kamery, nie je predmetom nájomnej zmluvy, čo vyplýva z bodu 1 nájomnej zmluvy, takže sa na ňu ustanovenia nájomnej zmluvy, ktoré údajne mal porušiť žalovaný, nemôžu vzťahovať.

1.3. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že kamerový systém bol spustený dňa 20.6.2017 vo večerných hodinách, o čom e-mailom informoval Ing. Z. E. zamestnancov s tým, že ich výslovne upozornil, že manipulácia s kamerovým systémom, okrem iného s cieľom zamedziť snímaniu a nahrávaniu osôb, bude považovaná za závažné porušenie pracovnej disciplíny. Spustenie kamerového systému dňa 22.6.2017 potvrdil za dodávateľa aj p. N.. O existencii smernice žalovaného zo dňa 25.7.2017 sa žalobca dozvedel až z výkonu kontroly Úradom na ochranu osobných údajov dňa 12.10.2017, pričom nikto zo zamestnancov vrátane neho o smernici nebol informovaný. Čipovacie zariadenie v Bratislave má samostatnú kameru na fotografovanie pracovníkov, toto bolo neodborne vypínané, hrozilo jeho poškodenie a prípadná strata dát, z tohto dôvodu, ako aj z dôvodu jednej krádeže a vlámania, bol nainštalovaný dotknutý kamerový systém. Dňa 20.6.2017 bol kamerový systém funkčný, tento bol predvedený a následne vypnutý. Kamerový systém si objednal Ing. Z. E. na základe cenovej ponuky, tento bol nainštalovaný, uvedený do prevádzky, boli mu dané prístupové práva oproti podpisu. V novembri 2017 Ing. Z. E. žiadal, aby bol kamerový systém vypnutý, kamerový systém bol v tom čase vypnutý. Z výsluchu svedka Ing. N. súd zistil, že kamerový systém sa skladá z troch kamier, nahrávacieho zariadenia a príslušnej kabeláže, z čoho dve kamery sú umiestnené na chodbe a jedna v serverovni (technickej miestnosti). Montáž kamier bola vykonaná tak, že zo serverovne sa natiahli káble, tie boli vedené v podhladoch. Na ich montáž nebolo potrebné vykonať nejaké ďalšie stavebné úpravy. Súd mal za preukázané, že žalobca je podielovým spoluvlastníkom so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1/2 administratívnej budovy, stavby so súp. č. XXXX., postavenej na pozemku registra C, p. č. XXXXX/X, zapísanej na LV č XXXX pre k. ú. Nové Mesto, nachádzajúcej sa na adrese E. ul. 4, Bratislava, pričom druhým spoluvlastníkom so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1/2 je Ing. Z. E.. Nebytové priestory nachádzajúce sa v administratívnej budove sú predmetom nájmu na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 1.1.2003, uzavretej medzi žalobcom a Ing. Z. E. ako prenajímateľmi a žalovaným ako nájomcom. Predmetom nájmu podľa bodu 1 nájomnej zmluvy sú jednak miestnosti určené k výhradnému užívaniu žalovaným, ako aj miestnosti určené k spoločnému užívaniu s inými nájomcami v administratívnej budove, kam patrí aj chodba. Na základe bodu 2.14 nájomnej zmluvy

žalovaný ako nájomca nemá právo bez súhlasu vlastníka vykonávať v prenajatom priestore žiadne zmeny a úpravy nad rámec bežnej údržby. Podľa fa č. FV1700369, vystavenej spoločnosťou Nexus Technology spol. s r.o., kamerový systém bol dodaný žalovanému ako objednávateľovi a konečnému príjemcovi, a je teda vo vlastníctve žalovaného. Z viacerých listinných dôkazov (fa č. FV1700369, e-mail od p. N. zo dňa 22.6.2017, Bezpečnostný predpis žalovaného o používaní kamerového systému zo dňa 12.7.2017) súd zistil, že jedinou osobou s oprávneným prístupom ku kamerovému systému je Ing. Z. E., ktorý je zároveň oprávnenou osobou pre účely ochrany osobných údajov.

Z výpisu z obchodného registra žalovaného mal súd za preukázané, že žalobca, Ing. Z. E., Ing. Y. Z. a Ing. V. N. sú konateľmi a spoločníkmi žalovaného, pričom v mene spoločnosti konajú vždy dvaja konatelia spoločne. Zo zhodných tvrdení strán mal súd za preukázané, že súhlas prenajímateľa, t.j. súhlas prijatý rozhodnutím spoluvlastníkov administratívnej budovy podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou, na umiestnenie kamerového systému na/v administratívnej budove, udelený nebol, keďže žalobca súhlas na zásah do administratívnej budovy neudelil. Z e-mailu žalovaného zo dňa 20.6.2017 o 19:29 hod. adresovaného zamestnancom žalovaného s miestom výkonu práce v Bratislave mal súd za preukázané, že žalovaný oznámil zamestnancom spustenie kamerového systému dňa 20.6.2017 o 19:30 hod., pričom oznámenie obsahuje určenie monitorovaného priestoru - vstupná chodba na prízemí a serverovňa, účel: (i) ochrana majetku pred krádežou, poškodením a neoprávnenou manipuláciou a (ii) zamedzenie neoprávnenej manipulácie s elektrickými a elektronickými zariadeniami (napr. kamery a čipovacie zariadenie) spoločnosti a upozornenie zamestnancov o následkoch prípadnej manipulácie s kamerovým systémom ako s čipovacím zariadením, ktoré bude žalovaným (zamestnávateľom) posudzované ako hrubé, závažné porušenie pracovnej disciplíny a bude dôvodom pre okamžité rozviazanie pracovného pomeru. Potvrdenie inštalácie kamerového systému, jeho spustenie, odovzdanie administrátorských oprávnení Ing. Z. E. a režim kamier 24/7/365 je zrejmé aj z e-mailu svedka, p. N. zo dňa 22.6.2017, ktorý bol oprávnenou osobou dodávateľa kamerového systému.

Z Bezpečnostného predpisu o používaní kamerového systému zo dňa 12.7.2017, schváleného Ing. Z. E. a Ing. V. N. s účinnosťou od 25.7.2017, súd zistil, že tento upravuje pravidlá a podmienky používania kamerového systému s tým, že kamerový systém sa skladá z troch kamier a záznamového zariadenia, z ktorých dve kamery sú umiestnené vo vstupnej chodbe, jedna kamera v serverovni a server je umiestnený v serverovni. Oprávnenou osobou, ktorá má právo prichádzať do kontaktu s kamerovým systémom a zoznamovať sa s údajmi ním zaznamenanými, je Ing. Z. E.. Podľa čl. 5 bod. 1 Bezpečnostného predpisu je priestor monitorovaný na účely ochrany majetku prevádzkovateľa kamerového systému a zamestnancov. Podľa čl. 5 bod 2 osobné údaje získané kamerovým systémom sa používajú na prevenciu kriminality ako dôkazy v prebiehajúcom správnom konaní a na kontrolu dodržiavania povinností zamestnancov.

Z oznámenia informačného systému zo dňa 7.7.2017, s podacou pečiatkou Úradu na ochranu osobných údajov dňa 7.7.2017, súd zistil, že žalovaný prevádzkuje informačný systém: kamerový systém, s okruhom dotknutých osôb: zamestnanci, cudzí, s účelom spracúvania: ochrana majetku. Z dokumentu „Uvedenie do prevádzky“ zo dňa 25.7.2017 vypracovaného spoločnosťou Nexus Technology spol. s r.o. vyplýva uvedenie kamerového systému do ostrej prevádzky a odovzdanie prístupových práv k nemu Ing. Z. E. dňa 25.7.2017 o 8.30 hod. Z e-mailovej komunikácie p. N. a F.. Z. E. vyplýva, že k vypnutiu kamerového systému došlo na základe požiadavky Ing. Z. E. dňa 21.11.2017. Z protokolu o kontrole zo dňa 16.1.2018 vypracovaného Úradom na ochranu osobných údajov súd zistil, že úrad ako kontrolný orgán na úseku ochrany osobných údajov zistil porušenie zákona o ochrane osobných údajov tým, že žalovaný ako povinná osoba nezdokumentovala prijaté bezpečnostné opatrenia vo forme bezpečnostného projektu, keď prijatý Bezpečnostný predpis žalovaného zo dňa 12.7.2017 neobsahuje bezpečnostný zámer a analýzu bezpečnosti informačného systému a konštatoval tak rozpor s § 19 ods. 2 písm. a) zákona o ochrane osobných údajov. Iné porušenia Úrad na ochranu osobných údajov nezistil.

1.4. Podaním zo dňa 31.8.2018 žalobca vzal žalobu späť v časti o uloženie povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené kamerovým systémom, s ktorým späťvzatím žalovaný súhlasil, súd preto v tejto časti konanie zastavil.

1.5. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že v priestoroch administratívnej budovy bol na základe objednávky žalovaného v zastúpení Ing. Z. E. (ako technického riaditeľa žalovaného) nainštalovaný a následne dňa 20.6.2017 od 19.30 hod. spustený kamerový systém, ktorý bol následne uvedený mimo prevádzky dňa 21.11.2017. Prevádzkovateľom a aj vlastníkom kamerového systému je žalovaný. Žalovaný po spustení kamerového systému, oznámeného zamestnancom dňa 20.6.2017, následne dňa 7.7.2017 oznámil prevádzkovanie tohto informačného systému Úradu na ochranu osobných údajov a rovnako následne prijal bezpečnostný predpis dňa 12.7.2017, s

účinnosťou dňa 25.7.2017, ktorý schválili dvaja konatelia žalovaného, Ing. Z. E. a Ing. V. N.. V čase vyhlásenia rozsudku bol kamerový systém umiestnený v prenajatých priestoroch (vrátane vstupnej chodby) administratívnej budovy, ktorej podielovým spoluvlastníkom je žalobca, kamerový systém bol nainštalovaný (namontovaný) a i napriek tomu, že mohol byť pod el. prúdom (svietil, blikal a pod.), nemusel vykonávať obrazovo-zvukový záznam (nahrávať).

1.6. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca ako podielový spoluvlastník administratívnej budovy je aktívne legitimovaný subjekt v spore podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Pasívna legitimácia patrí žalovanému ako osobe, ktorá podľa tvrdení žalobcu ho ruší ako vlastníka vo výkone jeho vlastníckeho práva. Zároveň ide o procesne prípustnú žalobu podľa § 137 písm. a) C.s.p., t.j. o žalobu na plnenie, a to bez ohľadu na to, ako ju (nesprávne) označil žalobca vo svojom podaní (žalobe). Z tohto dôvodu súd vyhodnotil námietku žalovaného, že žalobca sa svojho nároku domáha podľa § 137 písm. b) C.s.p. a § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a teda že žalovaný, ktorý nie je vlastníkom administratívnej budovy (iba nájomcom), nie je pasívne vecne legitimovaný v predmetnom konaní o usporiadanie práv a povinností, ako nedôvodný. Poukazujúc na uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 10 Co 5/2018-125 zo dňa 28.1.2018, vydané v tomto konaní, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný tým, že do prenajatých priestorov v administratívnej budove nainštaloval tri monitorovacie zariadenia (kamery), zasiahol do vlastností, charakteru, vzhľadu prenajatých priestorov oproti stavu, v ktorom boli prenajaté, a preto inštalácia monitorovacích zariadení vybočuje z rámca bežného užívania a údržby prenajatej veci. Inštalácia monitorovacieho zariadenia spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov a pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd, pretože pod pojmom hospodárenie so spoločnou vecou je potrebné si predstaviť predovšetkým úkony týkajúce sa ekonomickej stránky spoločnej veci, teda najmä jej užívanie, ale aj všetko ďalšie, čo s existenciou spoločnej veci súvisí, ako napr. činnosti, ktoré vec udržiavajú, opravujú, menia, zhodnocujú, znehodnocujú, a preto inštalácia monitorovacích zariadení nepochybne podlieha režimu hospodárenia so spoločnou vecou. Konanie a súhlas Ing. Z. E., ako jedného z konateľov žalovaného a súčasne podielového spoluvlastníka administratívnej budovy so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1, znamená, že v dôsledku rovnosti spoluvlastníckych podielov nemohol platne ako spoluvlastník udeliť žalovanému súhlas s inštaláciou kamerového systému v predmete nájmu, ktorá inštalácia predstavuje zmenu kvality užívania (hospodárenia) spoločnej veci. Súd prvej inštancie dôvodil, že na jeho záver o tom, že inštalácia kamerového systému v predmete nájmu spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou a je v rozpore s bodom 2.14 nájmovej zmluvy, podľa ktorého nájomca nemá právo bez súhlasu vlastníka vykonávať v prenajatom priestore žiadne zmeny a úpravy nad rámec bežnej údržby, nemá vplyv skutočnosť, že k samotnej inštalácii kamerového systému došlo bez stavebného zásahu jeho inštaláciou v odnímateľných stropných podhládoch. Takýto zásah do predmetu nájmu nie je možné podľa názoru súdu prvej inštancie považovať za bežné užívanie alebo údržbu, inštalácia kamerového systému predstavuje „zmenu a úpravu nad rámec bežnej údržby,“ na ktorú sa vyžaduje súhlas prenajímateľa podľa bodu 2.14 nájmovej zmluvy. Opačným výkladom a napr. umožnením každému nájomcovi v rámci bežného užívania alebo údržby namontovať v prenajatých priestoroch akékoľvek rôzne zariadenia by mohla vzniknúť absurdná situácia, kedy by napr. bolo na chodbe nainštalovaných súčasne viacero kamerových príp. klimatizačných alebo iných zariadení bez súhlasu vlastníka administratívnej budovy. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že vstupná chodba nie je predmetom nájmu podľa nájmovej zmluvy, a to s odkazom na bod 1 nájmovej zmluvy. Túto obranu považoval za rozpornú, keďže žalovaný by nemal dôvod umiestňovať kamery v priestore, k užívaniu ktorého mu absentuje akýkoľvek právny titul; a ak by tomu tak aj bolo, žalobcovi by rovnako prináležala súdna ochrana podľa § 126 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že nástrojom ochrany žalobcu ako spoluvlastníka prenajatej veci je za daných okolností nárok podľa § 667 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda nárok prenajímateľa požadovať až po skončení nájmu od nájomcu, ktorý vykoná zmeny bez súhlasu prenajímateľa, uvedenie veci na svoje náklady do pôvodného stavu, príp. možnosť ukončenia nájmovej zmluvy odstúpením od nej v prípade, ak v dôsledku vykonávaných zmien hrozí na veci prenajímateľovi značná škoda. Toto zákonné ustanovenie zakotvuje prenajímateľovi možnosť, nie povinnosť, pristúpiť k ukončeniu nájmu za splnenia tam uvedených zákonných predpokladov formou odstúpenia, pričom sám žalobca potvrdil, že záujem na ukončení nájmu žalovaného v predmete nájmu v administratívnej budove nemá. Rovnako povinnosť nájomcu odstrániť vykonané zmeny po skončení nájmu v žiadnom prípade nevyklučuje ochranu prenajímateľa ako vlastníka veci podľa § 126 Občianskeho zákonníka počas trvania nájmu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že konštatovanie porušenia § 139

ods. 2 Občianskeho zákonníka a bodu 2.14 nájomnej zmluvy žalovaným je samo o sebe dôvodom pre vyhovie žalobe. Z dôvodu, že v konaní bolo preukázané, že žalobcom vymedzený predmet konania zahŕňa v rámci ním požadovaného odinštalovania kamerového systému aj (fyzické) odstránenie a odstránenie všetkých súčastí kamerového systému, súd takto formulačne upravil petiu vo výroku II. Nad rámec uvedeného sa súd prvej inštancie zaoberal aj ďalšími v žalobe namietanými porušeniami povinností žalovaného, ktorými žalobca odôvodňoval uplatnený nárok. Stotožnil sa s názorom žalobcu, ako aj so záverom vysloveným Inšpektorátom práce Bratislava v Protokole o výsledku inšpekcie práce zo dňa 26.10.2017, že e-mailom zo dňa 20.6.2017, adresovaným konateľom žalovaného zamestnancom v Bratislave, nedošlo k úplnému splneniu povinnosti žalovaného ako zamestnávateľa podľa § 13 ods. 4 Zákonníka práce. V prípade, ak účelom prevádzky kamerového systému je ochrana majetku žalovaného a jeho zamestnancov s tým, že získané údaje sa použijú, o. i. na kontrolu dodržiavania povinností zamestnancov (tak ako vyplýva z Bezpečnostného predpisu), bez bližšej špecifikácie rozsahu takejto kontroly v spoločných priestoroch zamestnávateľa, e-mail žalovaného zo dňa 20.6.2017 nie je možné považovať za „informovanie zamestnancov o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia a o dobe jej trvania“ tak, ako to predpokladá Zákonník práce, naviac žalovaný kvalifikovane nepreukázal, že sa zamestnanci s touto informáciou aj reálne oboznámili. Z dôvodu, že u zamestnávateľa nepôsobia zástupcovia zamestnancov, prerokovanie so zástupcami zamestnancov o rozsahu kontroly, spôsobe jej uskutočnenia, dobe jej trvania, sa v súlade s § 12 ods. 2 Zákonníka práce nevyžaduje a zamestnávateľ môže konať samostatne. Žalobca ako zamestnanec sa v dôsledku porušenia podmienok § 13 ods. 4 Zákonníka práce môže domáhať, aby zamestnávateľ upustil od protiprávneho konania, napravil protiprávny stav, resp. aby zamestnávateľ napravil dôsledky týchto neoprávnených zásahov do súkromia. Výpočet nárokov žalobcu podľa § 13 ods. 4 Zákonníka práce však nezahŕňa odstránenie/odinštalovanie kamerového systému požadovaného žalobcom, po čiastočnom späťvzatí, v tomto konaní. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného, že účelom prevádzky kamerového systému je výlučne ochrana majetku, keď z vykonaného dokazovania, vrátane vyjadrenia žalovaného a Bezpečnostného predpisu, mal za preukázané, že mala slúžiť (aj) na kontrolu plnenia povinností zamestnancov vrátane kontroly dochádzky (zrejme aj následkom, podľa žalovaného, neodborných zásahov do čipovacieho systému samotným žalobcom, prípadne inými osobami). Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že prevádzka kamerového systému ako monitorovacieho zariadenia spočívajúca vo vyhotovovaní obrazových snímok, obrazových a zvukových záznamov žalobcu ako fyzickej osoby, bez jeho privolenia, je neoprávneným zásahom do jeho práva na súkromie a je objektívne spôsobilá zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Dôsledkom tohto konštatovania však nie je nárok žalobcu na odinštalovanie kamerového systému, keď § 13 Občianskeho zákonníka pripúšťa ako prostriedok ochrany osobnostných práv právo domáhať sa najmä, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadostučinenie; ak by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie, má tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalobcu, že rozhodnutie o kúpe a inštalácii kamerového systému a prijatie Bezpečnostného predpisu spadá pod obchodné vedenie spoločnosti a na jeho prijatie sa v zmysle § 134 Obchodného zákonníka vyžaduje súhlas väčšiny konateľov. V zmysle ustálenej judikatúry aj schvaľovanie vnútorných firemných smerníc spadá pod obchodné vedenie spoločnosti. Postup podľa § 134 Obchodného zákonníka dodržaný nebol, keď v danom prípade je väčšina konateľov žalovaného predstavovaná tromi jej konateľmi a o kúpe a inštalácii kamerového zariadenia rozhodol výhradne Ing. Z. E.. Ak porušením § 134 Obchodného zákonníka vznikne spoločnosti škoda, jej dôsledkom je vznik nároku spoločnosti na jej náhradu, resp. postup podľa § 122 ods. 3 Obchodného zákonníka; tento výpočet nárokov však nezahŕňa odstránenie/odinštalovanie kamerového systému požadovaného žalobcom, po čiastočnom späťvzatí, v tomto konaní. Pokiaľ sa žalobca dovoľával v konaní porušenia povinností štatutárneho zástupcu žalovaného podľa ustanovenia § 135a Obchodného zákonníka, súd prvej inštancie poukázal na to, že následkom porušenia tejto právnej povinnosti konateľa spoločnosti je rovnako možnosť domáhať sa náhrady škody v zmysle ustanovenia § 135a ods. 2 Obchodného zákonníka.

1.7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 256 ods. 1 § 255 ods. 2 C.s.p., keď v dôsledku späťvzatia žaloby v časti uloženia povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené kamerovým systémom, a teda procesného zavinenia žalobcu na zastavení konania v tejto časti, by patrila náhrada trov konania v tejto časti žalovanému, a úspechu žalobcu v časti uloženia povinnosti žalovanému odinštalovať ním inštalovaný kamerový systém by patrila náhrada trov konania v tejto časti v spore úspešnému žalobcovi. Súd teda vyhodnotil úspech žalobcu ako čiastočný, preto vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku II. a III., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, dôvodiac § 369 ods. 1 písm. b), d), f) a h) C.s.p. Pokiaľ ide o odvolacie dôvody podľa § 369 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p. odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie predmetnú právnu vec nesprávne právne posúdil, pričom obsah právnej normy (predovšetkým § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou a § 667 ods. 2 Občianskeho zákonníka o zmenách na prenajatej veci) nesprávne právne interpretoval a predmetnú právnu normu následne nesprávne aplikoval na zistený skutkový stav. Poukázal na to, že od samého počiatku súdneho konania namietal nedostatok jeho vecnej pasívnej legitímácie v predmetnom spore a to z dôvodu, že žalobca sa podanou žalobou domáha voči nemu usporiadania práv a povinností z titulu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Dôvodil, že sám je iba nájomcom nebytových priestorov (kancelárií) v Administratívnej budove na E. v Bratislave a to na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1.1.2003, uzatvorenej medzi žalobcom a Ing. Jurajom Horňákom (druhým podielovým spoluvlastníkom) na strane prenajímateľa a žalovaným na strane nájomcu. Uviedol, že samotný žalobca označil žalobu s poukazom na § 137 písm. b) C.s.p. ako žalobu, ktorou sa domáha, aby súd rozhodol o nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (str. 1 žaloby zo dňa 6.10.2017). Až po vznesení námietky nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovaným žalobca uviedol, že v žalobe došlo k chybe v písaní a ide o žalobu podľa § 137 C.s.p. bez uvedenia konkrétneho písmena tohto ustanovenia. Poukázal na to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že ide o žalobu podľa § 137 písm. a) C.s.p., teda o žalobu na plnenie, zároveň však za hlavný dôvod vyhovenia žalobe v jej druhom výroku označil skutočnosť, že inštalácia kamerového systému spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odôvodnenie napadnutého rozsudku si tak protirečí a žalovanému nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, ako vlastne prvoinštančný súd vyhodnotil jednu z jeho rozhodujúcich námietok v spore. Podľa odvolateľa ak inštalácia kamerového systému je hospodárením so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potom logický záver, že žalobca sa v konaní skutočne domáha usporiadania práv a povinností podľa osobitného predpisu a žalovaný v takomto spore nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorým by mal byť druhý podielový spoluvlastník administratívnej budovy Ing. Z. E.. Pokiaľ súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dôvodil uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.1.2018, č. k. 10 Co 5/2018-125, odvolateľ poukázal na to, že v odôvodnení uvedeného uznesenia sa uvádza aj to, že „pri nariadení neodkladného opatrenia súd poskytne oprávnenej strane dočasnú ochranu, prípadne zabraňuje ďalšiemu zhoršovaniu jej postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený, a teda že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti strán sporu ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak“. Podľa žalovaného sa od momentu nariadenia neodkladného opatrenia situácia významne zmenila. Zo svedeckej výpovede H. vyplynulo, že celý spôsob umiestnenia kamerového systému pozostával z natiahnutia káblov, ktoré sú vedené v demontovateľných sadrokartónových podhladoch. Tieto podhlady nie sú súčasťou nehnuteľnosti, pričom nebolo potrebné vykonať žiadne stavebné úpravy a to dokonca ani len jednoduché prevrtanie dier v stenách nehnuteľnosti, nakoľko pre účely kabeláže boli použité diery, ktoré boli prevrtané ešte cca pred dvadsiatimi (20) rokmi. Z uvedeného vyplýva, že umiestnenie kamerového systému nie je zásahom do podstaty veci, hospodárením so spoločnou vecou a ani zmenou veci tak, ako to má na mysli zákonodarca v § 667 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolateľa montáž kamerového systému v takejto podobe nemôže byť posudzovaná ako hospodárenie so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ako porušenie tohto ustanovenia žalovaným. Podľa odvolateľa vyvstáva otázka, akým spôsobom mohol žalovaný porušiť § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení so spoločnou vecou, pokiaľ je iba nájomcom dotknutej administratívnej budovy a nie jej podielovým spoluvlastníkom, teda predmetná vec vo vzťahu k jeho osobe nie je spoločná a ani s ňou žalovaný ako nájomca nemôže hospodáriť. Odvolateľ zastáva názor, že montáž kamerového systému spôsobom, aký bol v konaní preukázaný, nemôže byť subsumovaná pod hospodárenie so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka a to zo strany nájomníka, ktorý k dotknutej spoločnej veci nemá vlastnícke právo. Žalovaný sa nestotožnil ani s právnym záverom prvoinštančného súdu, v zmysle ktorého mal žalovaný montážou kamerového systému porušiť bod 2.14 nájomnej zmluvy. Poukázal na to, že konal so súhlasom podielového spoluvlastníka administratívnej budovy Ing. Z. E.. Montážou kamerového systému nedošlo k zmene veci, keďže systém nezasahuje do podstaty veci, nie je v nehnuteľnosti pevne zabudovaný, nie je pevne spojený s nehnuteľnosťou. Výklad, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, znamená, že nájomník by reálne nemohol vykonať v prenajatej nehnuteľnosti d. f.

žiadny úkon a nemohol by ju ani užívať v súlade s nájomnou zmluvou. Odvolateľ ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že sa dostatočne nevysporiadal s jeho námietkou, že chodba v administratívnej budove, kde sú umiestnené kamery, nie je predmetom nájomnej zmluvy a teda žalovaný umiestnením kamier v týchto priestoroch nemohol porušiť bod 2.14 nájomnej zmluvy. Podľa bodu 1.1 nájomnej zmluvy „prenajímateľ prenajíma nájomcovi 120 m² kancelárskej plochy“ a podľa Dodatku č. 2 zo dňa 1.1.2003 k nájomnej zmluve žalovaný je povinný zaplatiť za 120 m² nájomné vo výške 576.000,- SK za kalendárny rok s tým, že v cene nájmu je aj užívanie spoločných priestorov. Žalovaný si nájomnou zmluvou neprenajal chodbu, neuhrádza za ňu nájomné, keďže z Dodatku č. 2 k nájomnej zmluve vyplýva, že nájomné uhrádza iba za prenajaté kancelárske priestory o výmere 120 m², pričom je zrejmé, že chodba slúži na spoločné užívanie pre všetkých nájomcov Administratívnej budovy.

2.2. Odvolateľ poukázal na to, že v prejednávanej veci ide o spor, kedy je súd viazaný žalobou. Dôvodil, že v uvedenom prípade nedošlo iba k formulačnej úprave petitu vo výroku II., ako to uvádza súd prvej inštancie v bode 82. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže súd žalobný petít neupravil, ale rozšíril o slovné spojenie „a odstrániť“ a zároveň doplnil paričnú lehotu, ktorú žalobca opomenul v petite uviesť. Podľa odvolateľa, ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že z návrhu nie je zrejmé, čoho sa týka a čo sa ním sleduje, mal postupovať podľa § 128 C.s.p. a vyzvať žalobcu na doplnenie alebo opravu podania, minimálne vo vzťahu k absencii paričnej lehoty a nemal suplovať nedostatočnú procesnú aktivitu žalobcu. V tomto smere odvolateľ poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.4.2014, sp. zn. 6 Cdo 349/2012. Odvolaciemu súdu navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmeniť a žalobu zamietnuť a odvolateľovi priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že žalobca ako spoluvlastník administratívnej budovy má právo na ochranu svojho vlastníckeho práva žalobou a nepotrebuje na to ani súhlas druhého spoluvlastníka. Dokazovaním v konaní bolo preukázané, že prevádzkovateľom a aj vlastníkom kamerového systému je žalovaný. Pasívna vecná legitímácia žalovaného je teda jednoznačne daná, keďže ide o osobu, ktorá ruší žalobcu vo výkone jeho vlastníckeho práva. Pokiaľ žalovaný spochybňuje záver súdu o tom, že inštalácia kamerového systému je hospodárením so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobca poukázal na to, že dokazovaním v konaní bolo preukázané, že žalobca ako spoluvlastník predmetnej nehnuteľnosti neudelil žalovanému súhlas na inštaláciu kamerového systému. Stotožnil sa s názorom Krajského súdu v Bratislave vyjadrenom v uznesení č. k. 10 Co 5/2018-125 zo dňa 25.1.2018, z ktorého je zrejmé, že inštalácia monitorovacieho zariadenia spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka a že Ing. E. ako spoluvlastník nehnuteľnosti so spoluvlastníckym podielom o veľkosti 1/2 nemohol platne udeliť žalovanému súhlas s inštaláciou monitorovacích zariadení, ktorá predstavuje zmenu kvality užívania (hospodárenia) spoločnej veci. Uviedol, že rovnaký právny názor vyjadril aj Okresný súd Bratislava III. v napadnutom rozsudku (bod 78.). Dôvodil, že žalovaný si musel byť vedomý toho, že má súhlas iba od jedného spoluvlastníka a tento súhlas je v zmysle platnej právnej úpravy a uzatvorenej nájomnej zmluvy na predmetné priestory nepostačujúci. V konaní bolo navyše preukázané, že dve z troch kamier kamerového systému dal žalovaný nainštalovať v priestoroch spoločnej chodby, kde majú prístup aj ostatní nájomcovia priestorov v administratívnej budove a taktiež aj obaja spoluvlastníci administratívnej budovy. Žalovaný svojim konaním zmenil kvalitu užívania (hospodárenia) so spoločnou vecou, takže je preukázané, že inštalácia kamerového systému spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu sa dôkazná situácia od momentu nariadenia neodkladného opatrenia vôbec nezmenila, keďže žalobca a Ing. Z. E. sú stále podieloví spoluvlastníci nehnuteľnosti - administratívnej budovy so súpisným číslom XXXX na E. ulici č. X v Bratislave, pričom veľkosť spoluvlastníckeho podielu každého je 1/2, žalobca a Ing. Z. E. ako podieloví spoluvlastníci predmetnej nehnuteľnosti prenajali žalovanému na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1.1.2003 nebytové priestory v tejto nehnuteľnosti, ktoré sú špecifikované v tejto zmluve a táto zmluva stále platí, žalovaný dal v júni 2017 v priestoroch serverovne a v priestoroch spoločnej chodby nainštalovať kamerový systém, o ktorého zakúpení rozhodol Ing. E. ako technický riaditeľ, žalovaný je stále vlastníkom nainštalovaného kamerového systému, žalobca ako spoluvlastník predmetnej administratívnej budovy do dnešného dňa neudelil žalovanému súhlas na inštaláciu kamerového systému, súhlas na zakúpenie a inštaláciu kamerového systému do dnešného dňa neudelil žalovanému ani žalobca ako konateľ žalovaného a ani druhý konateľ žalovaného Ing. Z., žalovaný napriek výzvam žalobcu kamerový systém do dnešného dňa neodinstaloval, v bode 2.14 nájomnej zmluvy na predmetné nebytové priestory je stále uvedené, že nájomca nemá právo bez súhlasu vlastníka vykonávať v prenajatom priestore žiadne

zmeny alebo úpravy nad rámec bežnej údržby a bezpečnostná smernica, na základe ktorej žalovaný prevádzkuje kamerový systém, bola schválená iba dvoma konateľmi žalovaného, hoci žalovaný má štyroch konateľov. Z výpovede p. N. je zrejmé, že žalovaný bez relevantného súhlasu spoluvlastníkov nehnuteľností umiestňoval svoje káble do dier v priestoroch, ktoré podľa jeho tvrdení nemá ani prenajaté a inštaloval kamery kamerového systému do sadrokartónových podhládov v spoločných priestoroch chodby v predmetnej administratívnej budove. Podľa žalobcu inštalácia kamerového systému v predmete nájmu spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou a je v rozpore s bodom 2.14 nájomnej zmluvy, podľa ktorého nájomca nemá právo bez súhlasu vlastníka vykonávať v prenajatom priestore žiadne zmeny a úpravy nad rámec bežnej údržby a skutočnosť, že k samotnej inštalácii kamerového systému došlo bez stavebného zásahu, nemá na tento záver vplyv. Takýto zásah do predmetu nájmu nie je možné považovať za bežné užívanie alebo údržbu. K tvrdeniu žalovaného, že inštaláciou kamier v chodbe administratívnej budovy nemohol porušiť bod 2.14 nájomnej zmluvy, keďže chodba nie je predmetom nájmu, žalobca poukázal na bod 1.1 nájomnej zmluvy, v ktorom je uvedené, že prenajímateľ prenajíma nájomcovi nebytové priestory v objekte E., Bratislava a to na prízemí a pod bodom B je uvedené „k spoločnému užívaniu“ a v tomto bode je uvedená aj spoločná chodba. Je teda preukázané, že predmetom nájmu bola aj táto chodba. Sám žalovaný poukázal na Dodatok č. 2 zo dňa 1.1.2003 k Nájomnej zmluve, z ktorého je zrejмый spôsob výpočtu nájomného tak, že žalovaný je povinný zaplatiť za 120 m² nájomné vo výške 576.000,- SK za kalendárny rok s tým, že v cene nájmu je aj užívanie spoločných priestorov. Žalobca uviedol, že už aj samotná skutočnosť, že žalovaný bez relevantného súhlasu spoluvlastníkov predmetnej nehnuteľnosti umiestňoval svoje káble do dier v spoločných priestoroch a prichytával kamery do sadrokartónových podhládov v spoločných priestoroch chodby je sama osebe závažným porušením nájomnej zmluvy. Žalobca sa plne stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie uvedeným v bode 82. rozsudku, že súd formulačne upravil petit vo výroku II. a postupoval plne v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky „č. 122/2012“ zo dňa 3.10.2012 uvedenom v bode 83. rozsudku. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 219/2007, podľa ktorého: „V žiadnom prípade to ale neznamená, že by súd pri svojom rozhodovaní bol do najmenších podrobností viazaný výrazovými prostriedkami použitými v texte petitu alebo jeho doslovným znením (vrátane slov, slovných spojení, ba dokonca aj eventuálnych gramatických chýb) a že by sa prípadnou odlišnou formuláciou výroku svojho rozhodnutia, než zodpovedá doslovnému zneniu žalobného petitu, dopúšťal procesnej vady v zmysle § 237 ods. e) OSP. Naopak tam, kde je to potrebné, je dokonca povinnosťou súdu upraviť formulačne petit žaloby tak, aby zodpovedala objektívnemu hmotnému právu a aby jeho formulácia zodpovedala dovoleným spôsobom výkonu rozhodnutia.“ Podľa žalobcu bolo preukázané, že sa počas celého konania domáha toho, aby boli všetky súčasti kamerového systému, ktorý bol nainštalovaný bez jeho súhlasu, z administratívnej budovy odstránené. Je zrejmé, že súčasťou kamerového systému je aj nahrávacie zariadenie. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok prvej inštancie potvrdiť.

4. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Zotrvával v tvrdení, že ak je inštalácia kamerového systému hospodárením so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, potom je logický záver, že žalobca sa v konaní domáha usporiadania práv a povinností podľa osobitného predpisu a žalovaný v takomto spore nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom, ktorým by mal byť druhý podielový spoluvlastník Administratívnej budovy Ing. Z. E.. Ani samotná skutočnosť, že žalovaný je vlastníkom a prevádzkovateľom kamerového systému, nezakladá sama o sebe jeho vecnú pasívnu legitimáciu v tomto spore, v ktorom sa žalobca dovoľáva voči nájomcovi porušenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný nemôže s Administratívnou budovou hospodáriť ako s vecou spoločnou a nemôže byť ani pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto spore na základe žalobného návrhu v podobe, v akej ho koncipoval žalobca. Poukázal na to, že právne úkony, týkajúce sa spoločnej veci (správa spoločnej veci), ktorá sa nachádza v podielovom spoluvlastníctve, môže vykonávať ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov, pokiaľ nebolo výslovne dohodnuté, že to bude robiť len niektorý z nich. Ďalej poukázal na to, že z právnych úkonov, týkajúcich sa spoločnej veci, sú voči tretím osobám všetci spoluvlastníci oprávnení a povinní spoločne a nerozdielne. Dôvodil, že pasívna a aktívna solidarita sa nevzťahuje na prípady, keď spoločnú vec užíva len niektorý zo spoluvlastníkov (niektorí spoluvlastníci), príp. keď niektorý zo spoluvlastníkov umožní tretej osobe užívanie veci za odplatu a pod. V takom prípade je dotknutý spoluvlastník povinný sa s ostatnými spoluvlastníkmi vysporiadať. Obdobne tak v prípade, ak jeden zo spoluvlastníkov uzavrie bez súhlasu druhého spoluvlastníka zmluvu, ktorou umožní tretej osobe užívať predmet spoluvlastníctva, nie je opomenutý spoluvlastník legitimovaný požadovať od tejto tretej osoby vydanie bezdôvodného obohatenia; je oprávnený požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia iba od druhého spoluvlastníka,

a to v rozsahu, v ktorom tento svoj spoluvlastnícky podiel „nadužíval“. Žalovaný je toho názoru, že obdobná situácia nastala aj v posudzovanej právnej veci a v prípade, ak žalobca tvrdí, že druhý podielový spoluvlastník Ing. Z. E. „nadužíval“ svoj spoluvlastnícky podiel, mal sa domáhať usporiadania práv a povinností voči nemu a nie voči nájomcovi Administratívnej budovy (t. j. žalovanému). Pre úplnosť uviedol, že žalobca dňa 25.3.2019 objednal dodanie a montáž vertikálnych žalúzií bez súhlasu druhého podielového spoluvlastníka Administratívnej budovy Ing. Z. E., o čom sa žalovaný v zast. Ing. Z. E. a Ing. V. N. dozvedel až z faktúry č. 20190129 zo dňa 25.3.2019, splatnej dňa 1.4.2019, čo svedčí o šikanóznom výkone práva zo strany žalobcu. V ostatnom žalovaný zotrval na tvrdeniach a dôvodoch uvedených v odvolaní, ako aj na odvolacom návrhu.

5. Žalobca sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného. K argumentácii žalovaného o „nadužívaní spoluvlastníckeho podielu“ Ing. E. žalobca poukázal na to, že nájomná zmluva zo dňa 1.1.2003 na predmetné priestory bola podpísaná oboma spoluvlastníkmi nehnuteľnosti, teda aj Ing. E. a prípady, na ktoré žalovaný vo vyjadrení poukazuje, nie je možné ani podporne aplikovať. Opätovne poukázal na to, že žalovaný si musel byť vedomý toho, že má súhlas iba od jedného spoluvlastníka a tento súhlas je v zmysle platnej právnej úpravy a uzatvorenej nájomnej zmluvy na predmetné priestory nepostačujúci, a to aj s poukazom na to, že nájomnú zmluvu na predmetné priestory podpisovali za prenajímateľa dvaja konatelia žalovaného. Pokiaľ žalovaný dôvodil uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 10 Co 5/2018-125 zo dňa 25.1.2018, žalobca poukázal na to, že tento súd mal vo všeobecnosti za to, že už samotná inštalácia monitorovacích zariadení je vybočením z rámca bežného užívania prenajatej veci a podlieha režimu hospodárenia so spoločnou vecou. Žalobca ďalej uviedol, že monitorovací systém je spôsobilý bez akýchkoľvek pochybností zmeniť kvalitu užívania spoločnej veci. Už len skutočnosť, že druhý spoluvlastník, ktorý nesúhlasil s inštaláciou kamerového systému a taktiež aj ostatní nájomcovia predmetnej nehnuteľnosti odlišní od žalovaného, musia proti svojej vôli trpieť snímanie kamerovým systémom, keďže tento bol nainštalovaný aj v spoločných priestoroch chodby predmetnej nehnuteľnosti, významne ovplyvňuje kvalitu užívania spoločnej veci. K tvrdeniu žalovaného o inštalácii vertikálnych žalúzií žalobca uviedol, že nešlo o novú montáž žalúzií, ale o výmenu už nainštalovaných vadných žalúzií. V ostatnom žalobca zotrval vo svojich tvrdeniach obsiahnutých vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu. Odvolací súd uvádza, že uvedené vyjadrenie nedoručoval strane žalovaného v súlade s § 374 ods. 3 C.s.p., keď žalobca vo vyjadrení neuvádzal žiadne nové skutočnosti, resp. argumenty, ktoré by neboli obsiahnuté v jeho predchádzajúcom vyjadrení (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 155/2020 zo 16.12.2020).

6. V priebehu odvolacieho konania žalovaný doložil do spisu dôkazy v súlade s § 366 písm. d) C.s.p., ktoré nemohol bez svojej viny predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré majú podľa jeho názoru význam pre účely rozhodovania o odvolaní a to fotografie zo dňa 9.3.2020, zachytávajúce vyvrtanie otvoru do fasády a nosnej steny administratívnej budovy na ul. E. v Bratislave, vykonané dňa 9.3.2020 na príkaz žalobcu bez súhlasu druhého podielového spoluvlastníka budovy Ing. Z. E., e-mailovú komunikáciu, preukazujúcu objednávku stavebných prác zo strany žalobcu, e-mailovú správu od druhého podielového spoluvlastníka dotknutej administratívnej budovy Ing. Z. E. zo dňa 10.3.2020 adresovanú žalobcovi, so žiadosťou o vysvetlenie realizácie stavebných úprav bez súhlasu druhého podielového spoluvlastníka. Uviedol, že žalobca objednal bez vedomosti a súhlasu druhého spoluvlastníka Administratívnej budovy Ing. Z. E. dňa 6.3.2020 vykonanie stavebných prác, pozostávajúcich z prevrtania vonkajšej fasády a nosnej steny Administratívnej budovy. Poukázal na to, že spôsob, akým bol umiestnený sporný kamerový systém v Administratívnej budove, je absolútne neporovnateľný so zásahom do Administratívnej budovy, pozostávajúcim z prevrtania vonkajšej fasády budovy a prevrtania nosnej steny tak, ako je to zobrazené na priložených fotografiách zo dňa 9.3.2020. Ing. Z. E. požiadal žalobcu o vysvetlenie jeho konania a to e-mailom zo dňa 10.3.2020, pričom žalobca na predmetnú e-mailovú správu nereagoval. Uvedené konanie žalobcu potvrdzuje názor žalovaného o šikanóznom výkone práva zo strany žalobcu. Žalovaný uviedol, že zotráva na svojom odvolacom návrhu.

7. K predloženiu dôkazov v odvolacom konaní sa vyjadril žalobca. Uviedol, že predloženie dôkazov nie je odvolaním a odvolacia lehota na podanie odvolania v prejednávanej veci uplynula žalovanému už takmer pred rokom, keďže predmetný rozsudok žalovaný prevzal dňa 17.4.2019. Predloženie dôkazov je založené na udalostiach, ktoré sa stali v marci roku 2020, teda opäť takmer rok po rozhodnutí súdu prvej inštancie a uplynutí lehoty na podanie odvolania. Ďalej uviedol, že oprava klimatizácie v budove na E. uskutočnená dňa 9.3.2020 nijako nesúvisí s predmetným súdnym konaním vo veci odinštalovania

a odstránenia kamerového systému. Ako vyplýva z dôkazov doložených samotným žalovaným, t.j. emailovej komunikácie z 5. a 6.3. 2020, ktorá bola doručená i Ing. E., druhému spoluvlastníkovi predmetnej budovy, v danej veci išlo o nevyhnutný servis zle fungujúcej už namontovanej klimatizácie. Uvedená klimatizácia bola na budovu namontovaná pred viac ako desiatimi rokmi so súhlasom vlastníkov budovy a z tohto dôvodu k servisu klimatizácie nie je potrebný žiadny dodatočný súhlas vlastníkov budovy, pretože ide o údržbu už existujúcej klimatizácie. O potrebe servisu klimatizácie a spôsobe a čase jeho realizácie bol informovaný aj Ing. Z. E., ktorý je spoluvlastníkom budovy a súčasne konateľom a technickým riaditeľom spoločnosti žalovaného. Ing. E. nenamietal spôsob realizácie opravy a nevedel, že by s takýmto spôsobom opravy z nejakého dôvodu nesúhlasil. Vzhľadom na vedomosť Ing. E. o realizácii a spôsobe servisu klimatizácie a jeho následnú prítomnosť pri tejto realizácii bez vyjadrenia akéhokoľvek nesúhlasu s jej uskutočnením, je možné toto jeho konanie považovať za konkludentný súhlas s realizáciou servisu klimatizácie. Tvrdenia žalovaného o neoprávnenom zásahu žalobcu do vlastníckeho práva Ing. E. tak nie sú pravdivé.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku o trovách konania, podal odvolanie žalobca dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd mal za preukázané, že žalovaný súhlasil s čiastočným späťvzatím žaloby v časti uloženia povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené predmetným kamerovým systémom a rovnako mal za preukázané, že kamerový systém bol uvedený mimo prevádzky dňa 21.11.2017. Z uvedeného vyplýva, že v deň podania žaloby na súd dňa 10.10.2017 bol kamerový systém v prevádzke a vykonával obrazové aj zvukové záznamy. Súd konštatoval procesné zavinenie žalobcu vo vzťahu k zastaveniu konania v časti uloženia povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené kamerovým systémom a úspech žalobcu vo veci z tohto dôvodu považoval za úspech čiastočný. Odvolateľ poukázal na to, že spolu so žalobou sa domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť kamerový systém v administratívnej budove na ul. E. č. 4, G., uviesť mimo prevádzky, ako aj povinnosť zdržať sa vyhotovovania a archivovania obrazových a zvukových záznamov prostredníctvom predmetného kamerového systému, a to na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Odvolateľ dôvodil, že súd prvej inštancie návrhu vyhovel a uznesením č. k. 60 C 57/2017-54 zo dňa 6.11.2017 neodkladné opatrenie vydal. Odvolací súd, konajúc o odvolaní žalovaného, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca poukázal na to, že nemohol v čase podávania žaloby, t.j. 10.10.2017, vedieť, či súd návrhu vyhovie a vydá neodkladné opatrenie, ktorým zakáže žalovanému vyhotovovanie a archivovanie obrazových a zvukových záznamov prostredníctvom predmetného kamerového systému a že žalovaný dňa 21.11.2017 vypne kamerový systém. Žalovaný skutočnosť, že vypol kamerový systém, oznámil prostredníctvom konateľa Ing. E. až na pojednávaní dňa 23.5.2018. Vzhľadom na skutočnosť, že záznamy je možné podľa platnej právnej úpravy uchovávať rádovo v niekoľkých týždňoch, už nebolo potrebné domáhať sa ďalej žalobou zničenia obrazových a zvukových záznamov vyhotovených kamerovým systémom žalovaného, a preto podaním zo dňa 30.8.2018 navrhol súdu, aby konanie o žalobe v časti uloženia povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené predmetným kamerovým systémom zastavil. Z uvedeného vyplýva, že nezavinil zastavenie konania, keďže počas konania odpadol dôvod na požadovanie zničenia všetkých obrazových a zvukových záznamov vyhotovených predmetným kamerovým systémom a bol to naopak žalovaný, ktorý tým, že až do pojednávania dňa 23.5.2018 žalobcovi na jeho viaceré výzvy a ani súdu neoznámil, že kamerový systém bol vypnutý dňa 21.11.2017, udržiaval žalovaného v neistote a zavinil, že požadoval i zničenie takto neoprávnené vyhotovovaných záznamov. Žalobcovi tak nie je možné pričítať procesné zavinenie zastavenia konania v predmetnej časti. V súvislosti s rozhodnutím o trovách konania žalobca poukázal aj na zjavný nepomer vo veci, keďže podstatou žaloby nebolo zničenie obrazových a zvukových záznamov, ale to, aby celý predmetný kamerový systém bol odinštalovaný a v tom bol v konaní plne úspešný. Odvolateľ poukázal aj na to, že žalovanému z dôvodu zastavenia konania v predmetnej časti nevznikli žiadne iné náklady. Odvolaciemu súdu navrhol, aby zmenil výrok III. rozsudku tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre

jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. októbra 2021; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým uložil žalovanému ním inštalovaný kamerový systém v administratívnej budove v Bratislave, na ul. E., odinštalovať a odstrániť, ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, ods. 2 C.s.p.) a zmenil výrok týkajúci sa náhrady trov konania (§ 388 C.s.p.).

11. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, týkajúcimi sa odvolaním napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť ním inštalovaný kamerový systém v administratívnej budove v Bratislave, na ul. E., odinštalovať a odstrániť. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o dôvodnosti nároku žalobcu na odinštalovanie a odstránenie kamerového systému v nehnuteľnosti na E. ul. č. X v Bratislave. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie v jeho výroku II. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaného, týkajúcich sa tejto časti (druhého výroku) rozsudku.

14. 1. Odvolateľ v odvolaní (ako aj v priebehu konania pred súdom prvej inštancie) namietal nedostatok jeho pasívnej vecnej legitímácie v predmetnom spore z dôvodu, že žalobca sa podanou žalobou domáha voči nemu usporiadania práv a povinností z titulu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, pričom žalovaný sám je iba nájomcom nebytových priestorov (kancelárií) v administratívnej budove na E. v Bratislave a to na základe nájomnej zmluvy zo dňa 1.1.2003. Odvolací súd poukazuje na to, že podľa § 124 ods. 1 C.s.p. každé podanie sa posudzuje podľa jeho obsahu. Aplikujúc citované ustanovenie, žalobca sa predmetnou žalobou domáha voči žalovanému odinštalovania a odstránenia kamerového systému, nainštalovaného v priestoroch administratívnej budovy v Bratislave na E. ul. č. X žalovaným. V žalobe uviedol, že je podielovým spoluvlastníkom dotknutej administratívnej budovy spolu s Ing. E., každý vlastní spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1. Žalovaný nainštaloval kamerový systém v dotknutej budove bez súhlasu žalobcu. Uvedené skutočnosti v konaní sporné neboli. Súd prvej inštancie na základe týchto skutočností dospel k správne záveru, že žalobca sa ako aktívne legitimovaný subjekt predmetnou žalobou, v súlade s § 126 Občianskeho zákonníka, domáha ochrany voči tomu, kto do jeho vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva neoprávnene zasahuje. Keďže žalovaný v dotknutej administratívnej budove kamerový systém nainštaloval bez súhlasu žalobcu, neoprávnene zasahuje do jeho vlastníckeho práva, je preto v konaní pasívne legitimovaný subjektom. Žalobca sa domáha odinštalovania a odstránenia

kamerového systému, domáha sa teda voči žalovanému splnenia povinnosti, predmetná žaloba je preto žalobou podľa § 137 písm. a) C.s.p.

14.2. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že síce dospel k záveru, že ide o žalobu podľa § 137 písm. a) C.s.p., teda o žalobu na plnenie, zároveň však za hlavný dôvod vyhovenia žalobe v jej druhom výroku označil skutočnosť, že inštalácia kamerového systému spadá pod režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolateľa, ak inštalácia kamerového systému je hospodárením so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, je potom logický záver, že žalobca sa v konaní skutočne domáha usporiadania práv a povinností podľa osobitného predpisu a žalovaný v takomto spore nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie poukazom na režim upravený v § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka dôvodil, že Ing. Horňák, ako jeden z dvoch podielových spoluvlastníkov dotknutej administratívnej budovy, nemohol platne udeliť súhlas žalovanému s inštaláciou kamerového systému, v dôsledku čoho žalovaný neoprávnene zasiahol do vlastníckeho práva žalobcu. S uvedeným odôvodnením sa stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd poukazuje na to, že právny úkon týkajúci sa hospodárenia so spoločnou vecou, ktorý urobil jeden z rovnodielnych podielových spoluvlastníkov, bez toho, aby dal druhému spoluvlastníkovi možnosť sa k zamýšľanému úkonu vyjadriť, alebo v prípade výslovného nesúhlasu druhého spoluvlastníka, je absolútne neplatným úkonom pre rozpor so zákonom (obdobne aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 162/2004; 45/2005 ZSP). Odvolací súd uvádza, že v prejednávanom prípade nebolo sporné, že žalobca o montáži kamerového systému nemal vedomosť, dozvedel sa o nej až po jej uskutočnení, nemal teda možnosť sa k zamýšľanému úkonu vyjadriť. Súhlas druhého spoluvlastníka s montážou kamerového systému je preto absolútne neplatným právnym úkonom. Žalovaný realizoval montáž kamerového systému bez súhlasu spoluvlastníkov budovy, neoprávnene tak zasiahol do ich vlastníckeho práva k dotknutej administratívnej budove. Námietka odvolateľa preto znamená buď nepochopenie odôvodnenia súdu prvej inštancie alebo jeho účelovú interpretáciu.

14.3. Odvolateľ namietal, že montáž kamerového systému nie je hospodárením so spoločnou vecou tak, ako to má na mysli ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uvádza, že z uvedeného ustanovenia vyplýva, že pod hospodárením so spoločnou vecou sa rozumie užívanie spoločnej veci jej spoluvlastníkmi a bežné hospodárenie, ako napr. údržba veci, jej oprava, resp. úprava s cieľom zachovať jej účelné využitie (k pojmu hospodárenie so spoločnou vecou viď aj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 1.12.2020 sp. zn. I. ÚS 543/2020). Pod pojem hospodárenie so spoločnou vecou patrí aj hospodárenie, ktoré má za následok dôležitú zmenu spoločnej veci (§ 139 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Montáž kamerového systému je, podľa názoru odvolacieho súdu, hospodárením so spoločnou vecou, o ktorom rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Súd prvej inštancie preto dospel k správne mu záveru, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Odvolaciu námietku odvolateľa preto nepovažuje za dôvodnú.

15. Odvolateľ namietal, že montážou kamerového systému nedošlo k porušeniu bodu 2.14 nájomnej zmluvy. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, podľa ktorého skutočnosť, že k inštalácii kamerového systému došlo bez stavebného zásahu, neznamená, že takáto inštalácia predstavuje bežné užívanie alebo údržbu prenajatých priestorov. Podľa názoru odvolacieho súdu už len skutočnosť, že používanie kamerového systému je legislatívne upravené (v čase inštalácie kamerového systému v prejednávanom prípade v zákone č. 122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov, v Občianskom zákonníku) a pre jeho používateľa predstavuje plnenie povinností v súvislosti s ochranou súkromia jednotlivcov, znamená, že nejde o bežné užívanie. Podstatným tak v prejednávanom prípade nie je spôsob inštalácie ale následky, ktoré sú spojené s prevádzkou kamerového systému. Uvedenú odvolaciu námietku preto odvolací súd považuje za nedôvodnú.

16. Odvolateľ ďalej vytýkal súdu prvej inštancie, že sa dostatočne nevysporiadal s jeho námietkou, že chodba v administratívnej budove, kde sú umiestnené kamery, nie je predmetom nájomnej zmluvy a teda žalovaný umiestnením kamier v týchto priestoroch nemohol porušiť bod 2.14 nájomnej zmluvy. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v tejto súvislosti v bode 80. odôvodnenia rozhodnutia poukázal na bod 1 nájomnej zmluvy, podľa ktorého predmetom nájmu sú nebytové priestory v objekte E. Bratislava, prízemie, k výhradnému užívaniu slúži 10 miestností o ploche 12 m², teda celkom 120 m² a k spoločnému užívaniu slúži kuchynka o ploche 12 m², WC o ploche 12 m² a chodba. Súd prvej inštancie v tomto smere zároveň konštatoval rozpornosť obrany žalovaného, keďže ak by nemal právny titul na užívanie spornej chodby, nemal by dôvod umiestňovať v tomto priestore kamery. Súd prvej inštancie poukázal aj na to, že aj pri absencii právneho titulu k užívaniu priestoru, v ktorom

žalovaný inštaloval kamerový systém, by žalobcovi prináležala súdna ochrana podľa § 126 Občianskeho zákonníka, s ktorým záverom sa stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie sa s vyššie uvedenou námietkou žalovaného vysporiadal dostatočne a preto túto odvoláciu námietku žalovaného nepovažuje za dôvodnú.

17. S poukazom na to, že v prejednávanej veci ide o spor, kedy je súd viazaný žalobou, odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že nedošlo iba k formulačnej úprave petitu vo výroku II., keďže súd žalobný petít neupravil ale rozšíril o slovné spojenie „a odstrániť“ a zároveň doplnil paričnú lehotu, ktorú žalobca opomenul v petite uviesť. Podľa § 216 ods. 1, 2 C.s.p. súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu (1). Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu (2). Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, že doplnením výroku o slovo „odstrániť“ upravil formuláciu petitu žalobcu. Žalobca sa predmetnou žalobou, podľa formulácie jej petitu, domáhal odinštalovania kamerového systému žalovaným. Z jeho výsluchu na pojednávaní konanom dňa 23.5.2018 vyplýva, že odinštalovanie chápal aj ako odstránenie kamerového systému (zápisnica z pojednávania konaného dňa 23.5.2018, č. I. 300 p.v.), keďže na pojednávaní uviedol, že „v prípade, ak by došlo k odstráneniu kamerového systému,dohoda by bola možná“. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.9.2010, sp. zn. 5 Cdo 254/2009, podľa ktorého „Požiadavka ustanovenia § 79 ods. 1 vety druhej OSP, aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamena, že by žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadrí vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia; prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval (z obsahového hľadiska) to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal“. Pokiaľ ide o uvedenie paričnej lehoty, tá vyplýva priamo z ustanovenia § 232 ods. 3 C.s.p., podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak petít žaloby neobsahoval paričnú lehotu, súd jej uvedením postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením C.s.p. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6 Cdo 349/2012, na ktoré odvolateľ v súvislosti s formuláciou petitu žaloby poukazoval, nie je aplikovateľné na prejednávaný prípad, keďže rieši nedostatky petitu (presnosť, určitosť, zrozumiteľnosť) a s nimi súvisiacu nevykonateľnosť rozsudku.

18. V priebehu odvolacieho konania žalovaný doložil do spisu dôkazy v súlade s § 366 písm. d) C.s.p., ktoré nemohol bez svojej viny predložiť v konaní pred súdom prvej inštancie a ktoré majú podľa jeho názoru význam pre účely rozhodovania o odvolaní. Odvolací súd uvádza, že priložené fotografie a emailová komunikácia o objednávke stavebných prác sa netýkajú predmetu sporu, teda odinštalovania a odstránenia kamerového systému, preto na uvedené doložené dôkazy neprihliadol.

19. Pokiaľ odvolateľ v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie prejednávanej veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie v tomto nepochybil, na vec aplikoval správny právny predpis (zákon č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník), pričom tento aj správne interpretoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery.

20. Žalobca i žalovaný podali odvolanie proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým tento rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaný svoje odvolanie proti tomuto výroku žiadnym spôsobom neodôvodnil. Žalobca namietal, že nezavinil zastavenie konania v časti uloženia povinnosti žalovanému zničiť všetky obrazové a zvukové záznamy vyhotovené kamerovým systémom. Poukázal na to, že počas konania odpadol dôvod na požadovanie zničenia dotknutých záznamov ako aj na to, že žalovaný, tým, že až do pojednávania dňa 23.5.2018 žalobcovi na jeho viaceré výzvy a ani súdu neoznámil, že kamerový systém bol vypnutý dňa 21.11.2017, udržiaval žalovaného v neistote a zavinil, že žalobca požadoval i zničenie takto neoprávnene vyhotovovaných záznamov. Odvolací súd považoval za dôvodnú uvedenú odvoláciu námietku žalobcu. Poukazuje na to,

že zavinenie zastavenia konania spočíva predovšetkým na procesnom „zavinení“ zastavenia konania, t. j. účastník konania, ktorý podal návrh na začatie konania a bez vecného rozhodnutia súdom zobral svoj návrh na začatie konania späť (napríklad bez udania dôvodu). Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú žalujúca strana neskôr vzala žalobu späť s tým, aby konanie bolo zastavené. Ak nie je preukázané, že späťvzatie žaloby bolo odôvodnené neskorším správaním žalovaného, ktorý sa celkom či v relevantnom rozsahu zachoval v zmysle žalobnej požiadavky, potom nie je dosť dobre možné nachádzať súvislosť, a teda ani procesné zavinenie medzi jeho správaním vo vzťahu k žalobnej požiadavke (petitu); v takomto prípade nesie zodpovednosť na zastavení konania žalobca v dôsledku príčinnej súvislosti, ktorou je správanie účastníka konania, teda jeho prejav vôle spočívajúci v späťvzataní návrhu, čo zodpovedá aj ustálenej judikatúre (viď R 49/1993, tiež bod 15 nálezu ÚS SR sp. zn. I. ÚS 196/09). Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávacom prípade zavinil, v časti žaloby, zastavenie konania žalovaný, ktorý v konaní neoznámil, že kamerový systém vypol a prestal ním tak vyhotovovať obrazové a zvukové záznamy, v dôsledku čoho odpadol dôvod domáhať sa ich zničenia. Preto odvolací súd, postupujúc podľa § 388 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku III. zmenil a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. I, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto má aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).